

025. Bijbelstudie over FILISTRI-KONDRE - PALESTINA - FILISTIN

فلسطين

De ontruiming van de Gazastrook werd in juli 2005 een feit, maar de meningen daarover blijven nog steeds zeer verdeeld. Een ruime meerderheid van de voornamelijk seculiere Israëliëse bevolking staat achter het terugtrekkingsbeleid van Ariel Sharon, want Israël wilde met de ontruiming van de Gazastrook haar goodwill tonen aan de wereld en de Palestijnen. Een andere reden voor de terugtrekking was echter het feit dat Israël enorme kosten moest maken om Gush Katif te behouden. In de 21 nederzettingen in de Gazastrook woonden namelijk slechts 9000 joodse kolonisten temidden van bijna 1,3 miljoen Palestijnen. De kolonistengezinnen moesten zwaar bewaakt worden en dat vereiste veel mankracht en infrastructuur. Zo waren voor iedere kolonist drie militairen nodig ter bescherming, maar ondanks de zware beveiliging kon de IDF niet voorkomen dat er regelmatig joodse kolonisten werden vermoord. Ook talrijke dienstplichtige soldaten verloren hun leven door aanslagen en gevechten. Daarom zijn veel Israëliërs blij met de terugtrekking uit dit gevaarlijke gebied. Met name veel religieuze Joden, maar ook christenen die van mening zijn dat de Gazastrook deel uitmaakt van het Beloofde Land, zijn echter zeer teleurgesteld en blijven zich afvragen waarom de Eeuwige hun gebeden niet verhoord heeft en niet heeft ingegrepen. Zij treuren om het verlies van Gush Katif. Ook seculiere Israëliërs behoren tot de tegenstanders van de ontruiming, maar dan wel om andere redenen. Zij zijn van mening dat de aan de Palestijnen overgedragen Gazastrook een grotere uitvalsbasis aan terroristen geeft en daarom heeft Binyamin Netanyahu bij het aftreden als minister om deze kwestie voor de televisiecamera's gezegd dat de ontruiming van de Gazastrook niet alleen Israël, maar zelfs de hele wereld in groot gevaar gebracht heeft. Deze seculiere tegenstanders van de ontruiming vrezen tevens, dat het einde van de bezetting niet automatisch ook het einde van haat en geweld tegen Israël betekent. Dat deze vrees niet ongegrond is blijkt uit het feit dat onmiddellijk na de terugtrekking van de Israëliëse troepen vanuit de Gazastrook tientallen Kassam-raketten op de stad Sh'derot werden afgevuurd en de synagogen in de voormalige nederzettingen in brand werden gestoken en vernield. Israël had verwacht dat de schending en ontwijding van deze gebedshuizen, die aan de Kristallnacht herinnert, een wereldwijde verontwaardiging en veroordeling teweeg zou brengen, maar de wereld keek toe en zweeg. Elke militaire reactie van Israël op Palestijnse aanvallen en aanslagen haalt daarentegen wel in de wereldpers de voorpagina's en staat centraal in de nieuwsuitzendingen. Dagelijks komt er via de televisie, radio en de kranten een stroom van nieuws over Israël en de Palestijnen tot ons, en helaas is de verslaggeving doorgaans erg éénzijdig en wordt het Israëliëse optreden wel eens vergeleken met de apartheidspolitiek in Zuid-Afrika, waardoor de meeste mensen de Palestijnen zien als slachtoffers en de Israëliërs als de agressors en bezetters van Palestijnse steden en gebieden. Niet alleen in de Gazastrook, maar ook op de Westbank. Dat deze laatstgenoemde steden en gebieden duizenden jaren lang tot Israël behoorden en door niemand anders dan G'd zelf - de Schepper van hemel en aarde - aan Zijn volk Israël beloofd was, wordt hierbij buiten beschouwing gelaten. Dat is ook logisch, want de Bijbel waarin dit allemaal uitgebreid vermeldt staat, is tegenwoordig voor de grote meerderheid geen maatstaf meer, want de gelovigen vormen in deze moderne maatschappij helaas een minderheid. Maar ook bij veel christenen wordt de houding ten opzichte van de Palestijnse kwestie zichtbaar beïnvloed door de media, omdat men de Bijbelse beloften loskoppelt van de hedendaagse politiek. Vandaar deze bijbelstudie, waarin o.a. de vraag aan de orde komt of de Palestijnen zowel bijbels alsook juridisch en volkenrechtelijk gezien aanspraak kunnen maken op de Gazastrook en de Westbank. Reeds in 1994, toen de eerste autonome gebieden door Yitzchak Rabin aan de Palestijnen waren overgedragen, werd al gauw duidelijk dat zij geen genoeg zouden nemen met een vergaande Palestijnse autonomie binnen de staat Israël, maar dat dit slechts het begin was van een proces dat uiteindelijk zal leiden tot de definitieve oprichting van een echte soevereine Palestijnse staat! Maar heeft deze staat, die reeds Yassir Arafat "Palestina" wilde noemen, eigenlijk wel een bestaansrecht? Het merendeel van de seculiere Israëliërs vindt van

wel, als dat tenminste eindelijk echte vrede oplevert, maar de meeste religieuze Joden daarentegen zeggen van niet. Ook veel orthodoxe christenen zijn van mening dat de stichting van een Palestijnse en vooral islamitische staat in het "Heilige Land" niet kan en mag plaats vinden. Dat zou in strijd zijn met de Bijbel! Toch zal die staat er inderdaad komen, het is alleen maar een kwestie van tijd, en het is geenszins in strijd met G'ds Woord! Het bestaan van de staat Palestina náást Israël wordt immers door תנ"ך TeNaCH [de Hebreeuwse Bijbel] bevestigd, want de profeten hebben het in verband met de gebeurtenissen in de eindtijd voortdurend over de Filistijnen en over het land der Filistijnen: Filistea!

Wie zijn de Palestijnen?

Nu zullen velen onder u denken: wat hebben de Filistijnen met de Palestijnen te maken? De wetenschappers zijn het onderling namelijk nogal oneens over de vraag of de Palestijnen wel of niet van de Filistijnen zouden afstammen, die op hun beurt weer afkomstig zouden zijn uit Kreta en zich vermengd hadden met de plaatselijke bevolking. Het is in elk geval een feit, dat zowel de Filistijnen alsook de Palestijnen mengvolken zijn en dus géén rasechte Arabieren! Tijdens de Golfoorlog werd dit door Kuwayt nog extra benadrukt, toen de Palestijnen de kant van Saddam Hussayn hadden gekozen. Maar of de huidige Palestijnen en de in תנ"ך TeNaCH genoemde Filistijnen ook daadwerkelijk identiek zijn aan elkaar, is eigenlijk helemaal niet relevant, want de Palestijnen noemen zichzelf namelijk wél Filistijnen en daar gaat het juist om! Luister maar eens naar nieuwsuitzendingen over de situatie in het Midden-Oosten op Arabische televisiezenders als MBC en Al Jazeera, die ook Hier in Nederland te ontvangen zijn, dan wordt het meteen al een heel stuk duidelijker. Het Arabische woord voor "Palestina" is namelijk فلسطين Filistin, dat onmiddellijk doet denken aan "Filistijn", en inderdaad: het is hetzelfde woord dat in de Arabische bijbels staat voor "Filistea", en ook in het Hebreeuws en andere talen in die regio is het niet anders. Ook in het Hindi en Urdu zegt men "Filistin". In de Semitische talen zijn Filistijn en Palestijn volstrekt identieke woorden en het verschil tussen beide namen bestaat eigenlijk alleen maar in de Westeuropese talen. Het Hebreeuwse woord פלשתים P'lishtim betekent zowel Filistijnen alsook Palestijnen en פלשת P'leshet is zowel Filistea alsook Palestina. Het woord "Palestijn" is afgeleid van een Hebreeuws werkwoord פלש palash, dat "wentelen" of "draaien" betekent. Dat zegt uiteraard iets over dit volk, dat nergens kan het haar 'draai vinden' omdat geen enkel Arabisch land de Palestijnse vluchtelingen uit 1948 permanent heeft opgenomen, maar ook de woordvoerders van de Palestijnen doen met het systematische verdraaien van de waarheid hun naam eer aan. Dus als er in de eindtijdprofetieën gesproken wordt over de "Filistijnen", dan staat er dus in de oorspronkelijke Hebreeuwse tekst het woord פלשתים P'lishtim, dat we nu ook in de moderne Israëli'sche media tegen komen in verband met de Palestijnen! Het gaat er dus niet zozeer om, of de huidige Palestijnen wel of geen directe nakomelingen of bloedverwanten van de vroegere Filistijnen zijn, (geestelijk zijn ze het in ieder geval wél!) maar dat de profeten spreken over een volk, dat zichzelf Filistijnen noemt en ook door de Israëli's zo genoemd wordt, want het zijn wel hun erfgenamen.

Bijbelse grenzen

Nu komen we echter tot de volgende vraag: als de Bijbel inderdaad het bestaan van een Palestijnse c.q. Filistijnse staat náást Israël bevestigt, over welk gebied praten wij dan? Over de Gazastrook? Jazeker, maar absoluut niet over de Westbank, en zéker niet over Jeruzalem of Hebron, laat staan Bethlehem, de stad van David! Vanuit de Bijbel gezien hebben de Palestijnen dáár niets te zoeken en geen enkele Israëli'sche regering heeft het recht om steden en gebieden aan de Palestijnse autoriteit over te dragen, die de Eeuwige aan Zijn volk Israël beloofd heeft! En volgens een besluit van de Volkerenbond, de voorloper van de Verenigde Naties, die in 1923 in navolging van de nu helaas in vergetelheid geraakte Balfour-verklaring uit 1917 juridisch en volkenrechtelijk is vastgelegd, bestaat de Palestijnse staat al heel lang, maar dan wel aan de overkant van de Jordaan! Dus waar praten wij eigenlijk over? Voor de juiste locatie van een Palestijnse staat en de exacte grenzen daarvan zullen wij dus zowel de Bijbel alsook de geschiedenis en diverse resoluties van de Volkerenbond en de Verenigde Naties nader onder de loep moeten nemen.

Voorgeschiedenis

Palaestina is eigenlijk de Latijnse versie van de Griekse benaming Filistea en betekent dus niets anders dan “land der Filistijnen”. Filistea was de kuststrook langs de Middellandse Zee ten zuiden van Jaffa, het huidige Tel Aviv-Yafo, met het vijfstedenvorbond Ashdod (Grieks: Azotos, Arabisch: Isdūd), Ashqelon (Grieks: Askalon, Arabisch: Majdāl), Eqron (Latijn: Accaron) ‘Aza (Grieks: Gaza) en Gat. Het land der Filistijnen, פלשת P'leshet, wordt in תנ"ך TeNaCH voor het eerst genoemd in בראשית B'reshit [Genesis] 21:32 en 34, omdat Avraham [Abraham] daar een tijdje vertoefde, en een eerste verwijzing naar de Filistijnen als volk vinden wij reeds in בראשית B'reshit [Genesis] 10:14. Daar worden zij in de volkerenlijst onder de nakomelingen van Cham, de tweede zoon van Noach genoemd. Een van de zonen van Cham was Mitzrayim en Mitzrayim verwekte o.a. de Kasluchieten, waaruit de Filistijnen zijn voortgekomen evenals de Kaftoriten. De laatstgenoemden waren de bewoners van het eiland Kreta, toen Kaftor geheten, en volgens ירמיהו Yir'meyahu [Jeremia] 47:4 en עמוס Amos 9:7 waren ook de Filistijnen oorspronkelijk van Kaftor afkomstig. Tot op heden zijn de wetenschappers het echter nog niet helemaal met elkaar eens over de vraag of Kaftor inderdaad geïdentificeerd kan worden met Kreta. Veel argumenten pleiten er wel voor, zoals de taal, cultuur, mythologie en archeologie. Ook het feit dat er toen aan de gehele Oostkust van de Middellandse Zee een zekere Egeïsche invloed merkbaar was en Filisteïsche ofwel Filistijnse trekken zowel op Kreta alsook op Rhodos en Cyprus door archeologen werden aangetroffen geeft aan dat de Filistijnen geen Semitische achtergrond hadden. Een ander argument voor de vooronderstelling dat de Filistijnen van Kreta afkomstig waren vinden wij in יחזקאל Y'chezq'el [Ezechiël] 25:16, waar zij Keretieten worden genoemd: *“Daarom, zo zegt de Eeuwige Adonai: zie, Ik strek Mijn hand uit tegen de Filistijnen, Ik zal die Keretieten uitroeien en zelfs het overblijfsel aan het strand der zee te gronde richten”*. Deze profetie, die overigens ook een eindtijdprofetie is, zegt niet alleen iets over de afkomst van de Filistijnen, maar ook over hun houding ten opzichte van de Eeuwige en Zijn volk: zij waren vanouds de ervijanden van Israël! Toen de Filistijnen door Egypte, waar zij eerst vaste voet trachtten te verkrijgen, waren afgeslagen, drongen zij omstreeks 1300 tot 1200 v.C. het land Kanaän binnen, verwoestten enkele Kanaänitische steden en vestigden zich aan de kust ten zuiden van Joppe, het huidige Yafo. De Filistijnen assimileerden al gauw met de daar reeds woonachtige Kanaänieten en namen een groot deel van hun taal en afgodendienst over. Zo vereerden zij in Ashdod de vruchtbaarheidsgod Dagon (vooral bekend uit het verhaal van Simson), in Ashqelon de lentegodin Ishtar [Astarte] en in Eqron Ba'al-Zevuv, die in Lucas 11:15 de overste der boze geesten genoemd wordt. Het is in dit verband interessant te vermelden dat de Palestijnse Autoriteit onlangs een postzegel heeft uitgegeven met één van deze Filistijnse goden erop afgebeeld, namelijk Dagon. Zonder dat zij Filistea tot een werkelijke staat met een duidelijke afgrenzing vormden, sloten de vorsten van de Filistijnen een verbond van hun belangrijkste steden met elkaar. Deze bond kreeg de naam Pentapolis ofwel Vijfstedenvorbond vanwege het getal van vijf steden waardoor hij werd gevormd: Gaza, Gat, Ashdod, Ashqelon en Eqron. Vanuit hun uitvalsbasis aan de kustvlakte trachtten de Filistijnen het gehele gebied ten westen van de Jordaan te veroveren en kwamen al gauw in aanraking met de Israëlieten, die reeds omstreeks 900 v.C. het land Kanaän hadden veroverd en op hun beurt nu door de Filistijnen werden onderworpen, zoals wij lezen in het boek Richteren. Ook Sha'ul [Saul] werd door de Filistijnen verslagen en gedood, maar later lukte het David om de Filistijnen terug te drijven en hun heerschappij over het land te ontnemen. Er volgde een periode van onderwerping aan koning David en later diens zoon Sh'lomo [Salomo]. Men vermoedt, dat er toen een gedeeltelijke terugkeer van Filistijnen naar Kreta plaats vond, omdat vanaf deze tijd een zekere Oosterse invloed in de Kretenzische stijl werd aangetroffen. En toch vormden de Filistijnen nog steeds een voortdurende bedreiging voor Israël. Om bepaalde delen van het gebied werd tot het ingrijpen van de Assyriërs onophoudelijk gevochten tussen Filistijnen en Israëlieten. Tijdens de Babylonische ballingschap bevolkten de Filistijnen de door de Israëlieten verlaten streken, waardoor men later aan het hele gebied ten westen van de Jordaan de naam Palaistinē gaf: het land van de Filistijnen! Later sloten de Filistijnen zelfs een verbond met de Syriërs tegen de Maccabeërs, die tegen de pogingen van Antiochus IV om het land te helleniseren in opstand kwamen. In 63 v.C. werd het hele land van de Israëlieten evenals de buurlanden door Pompejus bij het Romeinse Rijk ingelijfd en ook de Filistijnen waren in deze tijd onderworpen aan het Imperium Romanum, maar enkele steden met Ashqelon als hoofdstad

bleven zelfstandig, zoals zij sinds de hellenistische tijd waren geweest. Na de derde Joodse opstand onder Bar Kochba (132-135 n.C.), die door Hadrianus werd neergeslagen, kreeg de gehele Romeinse provincie, dus niet alleen Filistea maar ook Israël en de gebieden ten oosten van de Jordaan de nieuwe Latijnse naam Syria Palaestina en sinds 138 n.C. Palaestina. Deze naam bleef het land houden tot in 1948 de staat Israël werd uitgeroepen. Na de ondergang van het Romeinse Rijk werd Palaestina onderdeel van het Byzantijnse Rijk. In 638 veroverde Omar Jeruzalem na een beleg van vier maanden en gaf aan de stad de Arabische naam Al-Quds, hetgeen “de heilige” betekent. Twee jaar later, in 640 n.C. viel ook Caesarea, waarna Palestina voor eeuwen onder de heerschappij van de Islam kwam. Na de dood van Harun al-Rashid trad verval in en van de 11^e tot de 13^e eeuw was Palestina het doelwit van de kruistochten. Na de vernietiging van de tijdens de kruistochten ontstane christelijke rijken in wat zij weer Palaestina noemden, bleef het land dan eeuwenlang ongestoord in bezit van Egypte. In 1516 werd het door sultan Selim I veroverd en bleef tot de Eerste Wereldoorlog deel van het Ottomaanse Rijk. Het is misschien belangrijk hierbij te vermelden dat er in G'ds eigen land altijd, door alle eeuwen heen, Joden hebben gewoond, ook nadat het grootste aantal van hen door de Romeinen werd verdreven. Onder alle bezetters bleven er steeds Joden in Palestina. Maar in de loop der eeuwen veranderde het land van melk en honing in een woestijn en veel Arabieren trokken weg. Toch waren er ook toen Joden in Palestina. Zij bleven en begonnen het land meter voor meter te ontginnen, moerassen droog te leggen en woestijn vruchtbaar te maken. Steeds meer Joden keerden uit de verstrooiing terug om deze pioniers hierbij te helpen.

Balfour-verklaring

En dan kwam de Eerste Wereldoorlog. In maart 1916 begonnen de Engelse troepen op Sinaï en in het uiterste zuiden van Palestina een groot offensief en gedurende het daarop volgende jaar werd hevig om Gaza gestreden. Op dat moment leefden er circa 60.000 Joden in Palestina. Om hun ondersteuning in de strijd tegen de Turken en de financiële steun van de invloedrijke en kapitaalkrachtige Joden in Europa en Amerika voor de oorlog tegen Duitsland veilig te stellen nam het Britse Parlement de z.g. “Balfour-verklaring” aan, waarin Palestina als “Nationaal Tehuis voor het Joodse volk” werd aangewezen. De toenmalige Britse minister van Buitenlandse Zaken, Lord Arthur James Balfour (1848-1930) verklaarde aldus op 2 november 1917 “In de naam Zijner Majesteits Regering” via Lord Rothschild aan de Zionistische Beweging, “van Palestina een Nationaal Tehuis voor het Joodse volk” te willen maken, waarbij uiteraard rekening zal worden gehouden met de burgerlijke en religieuze rechten van de bestaande niet-joodse gemeenschappen in Palestina en de staatsburgerlijke rechtspositie van de Joden in andere landen.” Het is belangrijk te weten dat héél de Volkerenbond hiervóór gestemd heeft. Ook de Amerikaanse president Woodrow Wilson steunde de afgifte van de Britse “Balfour-verklaring”, die de volkenrechtelijke basis werd voor de latere politieke documenten van de Volkerenbond en de Verenigde Naties i.v.m. de stichting van de staat Israël. Zover was het echter nog niet, maar zelfs middenin de vuurhaarden van de Eerste Wereldoorlog was het Uitverkoren Volk getuige van een herleving van de hoop der Joden op hun eigen land, waarheen de Eeuwige hen terug zal doen keren. Na de verovering van Gaza op 7 november 1917 viel Jaffa op 16 november, en op 9 december Jeruzalem. Generaal Edmund Allenby, de opperbevelhebber van de Britse troepen, bad op de avond die voorafging aan de aanval tot G'd om hem in staat te stellen Jeruzalem in te nemen zonder de heilige plaatsen te verwoesten. Toen hij daarna Londen telegrafisch om instructies vroeg, ontving hij een merkwaardig antwoord. Het was een bijbelders: *“As birds flying, so will the Lord of hosts defend Jerusalem, defending also He will deliver it and passing over He will preserve it. - Als vliegende vogels, zo zal Adonai Tz'vaot Jeruzalem beschutten, beschuttend redden en sparend bevrijden!”* (ישעייהו Yeshayahu [Jesaja] 31:5). Dit was het antwoord van de Eeuwige zelf en het opwindend vooruitzicht dat dit bijbelders bood was voor Generaal Allenby een aanleiding om het voor het front van de troepenmacht hardop voor te laten lezen. Op de ochtend van 9 december 1917 vloog een enorm aantal gevechtsvliegtuigen laag over de oude stad. Ter hoogte van de Oostpoort dropte één van de piloten een brief van Generaal Allenby, waarin tot overgave werd opgeroepen. De Turken hadden nog nooit eerder vliegtuigen gezien en waren ontzet en zeer bevreesd door deze vreemde vliegende vogels die een angstaanjagend lawaai maakten! Als antwoord hezen zij een witte vlag en gaven de stad over zonder dat er een schot gevallen was. Zo namen de Britse troepen de heilige stad in onder zeer merkwaardige omstandigheden. Het is

zeker niet toevallig, dat de “vliegende vogels” uit de genoemde bijbeltekst een nauwkeurige omschrijving van de Britse vliegtuigen lijken te zijn. Generaal Allenby had zich juist op een zeer zware slag voorbereid, maar tot zijn verbazing gaven de Turken Jeruzalem zonder verzet over. De val van Jeruzalem op 9 december 1917 was niet alleen een belangrijk keerpunt in de oorlogsgeschiedenis, maar het wees ook een belangrijke datum aan op de Joodse kalender: de 24e van de maand Kislev, de eerste dag van het Chanuka-feest, waarop herdacht wordt dat in het jaar 164 v.C. Jeruzalem door Yehuda haMakabi [Judas Maccabéüs] werd bevrijd en de tempeldienst herstelt. Is het niet opmerkelijk dat uitgerekend op de dag waarop de Joden wereldwijd de bevrijding van Jeruzalem herdenken, deze zelfde stad na 400 jaren van Turkse overheersing opnieuw bevrijd werd? Op 18 september 1918 heropende Generaal Allenby het offensief. Na de grote veldslag bij Megiddo stortte de Turkse weerstand in Palestina ineen. Nog in dezelfde maand september was het land volledig door de Turken ontruimd. De Eerste Wereldoorlog was afgelopen. Er heerste vreugde onder de Joodse bevolking van Palestina over hun bevrijding. Begin 1919 waren de ogen van de hele wereld op Parijs gericht, zetel van de wereldvredeconferentie, waar bijzonderheden m.b.t. het einde van de oorlog besproken werden. Chaim Weizmann, de toekomstige eerste president van Israël, was aanwezig als vertegenwoordiger van het Zionisme evenals Zijne Koninklijke Hoogheid Emir Faysal, de zoon van de Sharif van Mekka, die optrad namens het Arabische koninkrijk. Op 3 januari 1919 werd door beiden een overeenkomst opgesteld, waarin o.a. werd opgenomen, dat “gedachtig aan de verwantschap van ras”, Palestina opengesteld moest worden voor de Aliya [terugkeer van het Joodse volk] en dat immigratie van Joden in Palestina op grotere schaal dan tot dan toe het geval was geweest, aangemoedigd en bevorderd zou worden. Helaas maakte Faysal de vergissing om te denken, dat hij namens alle Arabieren sprak. Hij schreef in een brief aan Weizmann: “Wij Arabieren zien met de diepste sympathie naar de Zionistische Beweging. Wij zullen ons best doen hen ermee te helpen, en de Joden een hartelijk welkom te heten.” - Het Beloofde Land stond nu open voor de terugkeer van de verstrooide kinderen van het Uitverkoren Volk!

Erste verdeling

Palestina kwam onder Brits bestuur. Op de Conferentie van San Remo van de Opperste Geallieerde Oorlogsraad in februari 1919 en bekrachtigd in april 1920 werd Palestina als mandaatgebied aan Groot-Brittannië toegewezen, onder de uitdrukkelijke voorwaarde dat de in de Balfour-verklaring van 2 november 1917 vervatte belofte om een Joods Nationaal Tehuis in Palestina te scheppen, door de Britse mandatis ten uitvoer zou worden gebracht. De eerste Britse Hoge Commissaris van het mandaatgebied Palestina werd in mei 1921 geconfronteerd met bloedige onlusten, die vergelijkbaar zijn met de huidige Intifada, veroorzaakt door een toenemend verzet onder het Arabisch bevolkingsdeel tegen de uitvoering van de Balfour-verklaring. Te Londen bracht een delegatie van Arabische woordvoerders de Britse regering twee eisen over, namelijk de oprichting van een eigen Arabische staat in Palestina en de annulering van de Balfour-verklaring, die destijds door de Volkerenbond was bekrachtigd en vermeldt dat Palestina het Joods Nationaal Tehuis zou zijn. De Engelsen bleken wel gevoelig te zijn voor de eisen van de Arabische Palestijnen, want als antwoord hierop beloofde de Britse Hoge Commissaris Sir Henry MacMahon hen een eigen staat in Palestina zonder de beloften, die Lord Balfour aan de Joden deed, in te trekken. Dat kon maar op één manier: Palestina moest in tweeën gedeeld worden. Toen Engeland op 24 juli 1922 uiteindelijk van de Volkerenbond het mandaat kreeg om in Palestina het Joods Nationaal Tehuis te stichten, werd inderdaad besloten om het land te verdelen met de Jordaan als grens. De Joden zouden het gedeelte ten westen van de Jordaan krijgen en de Arabieren het gedeelte ten oosten van de Jordaan. Maar vanwege politieke, economische en militaire belangen hielden de Engelsen zich niet aan de afspraak. Op aanwijzing van Winston Churchill, de Britse minister van koloniën, werd in Oost-Palestina het emiraat Transjordanië gevestigd. De broer van Faysal, Abdullah ibn Husayn, werd door de Britten binnengehaald en als Emir aangesteld. In 1923 werd Transjordanië, dat zij in 1922 onttrokken aan de eerst aan de Joden beloofde staat, door de Britten onafhankelijkheid toegezegd, welke het land in 1928 kreeg. Het beloofde “Joods Nationaal Tehuis” was nu reeds in tweeën gedeeld en de toezegging aan de Joden werd hiermee geweld aangedaan, hoewel die belofte juridisch en volkenrechtelijk vastgelegd was door de Volkerenbond! Zo werd de Jordaan de grens van het Joodse land. In feite werd reeds toen het deel van Palestina ten oosten van de Jordaanrivier door de Britse mandaathouders in

die Palestijns-Arabische staat veranderd, die Arafat en de zijnen nu op de westelijke kant van de Jordaan eisen. Als men deze nieuwe Arabische staat op Palestijnse bodem gewoon "Palestina" had genoemd, dan was de situatie van nu een stuk duidelijker. Dan was de aanwezigheid van de Israëli's op de westelijke Jordanoever, die immers in 1922/23 aan de Joden werd toegewezen, voor een ieder legitiem. Maar om het ingewikkelder te maken, noemde men Oost-Palestina, dat bijna driekwart van het gehele mandaatgebied besloeg en waar Joodse vestiging werd verboden, nu Transjordanië, terwijl West-Palestina nog steeds onder Brits gezag bleef, en wel nog steeds onder de naam Palestina! Opnieuw hielden de Britten zich niet aan hun verplichtingen en peinsden er niet over om het gebied aan de Joden over te dragen! Hoewel zij teleurgesteld waren door de dubbelzinnige politiek van de Britten en de halfslachtige houding van de Volkerenbond die niet ingreep, bleef de in aantal snel groeiende Joodse gemeenschap in Palestina er toch op vertouwen, dat de Eeuwige hun nationale identiteit op Zijn tijd zal herstellen! Zowel de Balfour-verklaring uit 1917 alsook de eerste deling van Palestina in 1922, met de Jordaanrivier als grens tussen de Joodse en de Arabische staat, wordt vandaag stevast door de pro-palestijnse media verdoezeld. Dat geldt ook voor het feit dat ruim 75% van de Jordaanse bevolking uit authentieke Palestijnen bestaat. De oorspronkelijk uit Saoedi-Arabië afkomstige Bedoeïenenstammen, waaronder het in 1921 door de Britten geïmporteerde vorstehuis, vormen met 25% een kleine minderheid in deze Palestijnse staat.

Tweede verdeling

In het nu nog alleen ten westen van de Jordaan gelegen Palestina bleken de Joodse en Arabische dolstellingen scherp tegenover elkaar te staan. Van Arabische kant werd zeer heftig gevochten tegen de voortgezette Joodse immigratie en tegen de verdere grondaankopen van land door hen, meestal van rijke Arabische landeigenaren. Het is namelijk een feit dat Arabisch land in Palestina nooit door Joden werd onteigend of veroverd, maar legaal aangekocht, en dat er op de kale rotsheuvels, de woestijn en de moerassen door keiharde arbeid veel onontgonnen land in cultuur werd gebracht door Joodse landbouwgemeenschappen, de kibbutzim! Zo ging de profetie uit ישעי'הוּ Yeshayahu [Jesaja] 35:1 in vervulling: *"De woestijn en het dorre land zullen zich verblijden, de steppe zal juichen en bloeien als een narcis."* De belangrijkste politieke organisatie van het Joodse bevolkingsdeel was de "Jewish Agency for Palestine" onder leiding van David Grün, beter bekend als Ben Gurion en haar Arabische tegenhanger was vanaf 1936 het "Arabische Hogere Comité" onder voorzitterschap van de Mufti van Jeruzalem. In de loop van de jaren dertig gingen extremistische groepen aan beide zijden over tot gewelddadige acties, zowel tegen elkaar als tegen het Britse mandaatbestuur. De verhoudingen tussen Joden en Arabieren waren zo gespannen, dat er in het hele land gruwelijkheden tegen de Joodse minderheid plaatsvonden die ook in anti-Britse uitbarstingen omsloegen en de vorm aannamen van een Arabische opstand tegen het Britse gezag. In een rapport van de door Engeland ingestelde onderzoekscommissie Peel werd derhalve aanbevolen de verdere grondaankopen door Joden te verbieden, de Joodse immigratie drastisch te verminderen, het mandaatbestuur onmiddellijk op te heffen en West-Palestina te verdelen in een Joodse en een Arabische staat. Zowel Joden als Arabieren verklaarden het rapport Peel onaanvaardbaar. De Joden keurden het af, omdat de Arabieren reeds hun eigen staat in Palestina kregen en de Arabieren omdat ze van mening waren dat er in het geheel geen Joodse staat mocht komen! Nooit! Op 8 september 1937 werd in Bloudan een pan-Arabische conferentie gehouden, waarop de vertegenwoordigers van alle Arabische staten inclusief de Palestijnen zich uitspraken tegen elke vorm van verdeling van West-Palestina en zij eisten opnieuw de annulering van de Balfour-verklaring. Zij dreigden zelfs zich voor de verdediging van de Arabische belangen in Palestina tot de vijanden van Engeland, waaronder ook Nazi-Duitsland, te wenden! Ondertussen gingen de gewapende aanvallen van de Arabische terreurgroepen tegen het Britse gezag en op de Joodse nederzettingen gewoon door, die door de Hagana werden verdedigd. In januari 1939 bezweek de Britse regering uiteindelijk voor de Arabische druk en nam op een Ronde Tafel Conferentie in Londen officieel afstand van de Balfour-verklaring. Sindsdien werden er van Arabische zijde verder geen verzetsacties meer tegen het Britse bestuur gevoerd. Na de Tweede Wereldoorlog, waarin hele bataljons van Joodse Palestijnen vrijwillig in het Britse leger meevochten tegen de Nazis, werd de situatie in Palestina opnieuw acuut. De Joodse overlevenden van de שואה Shoah, zoals de Holocaust in het Hebreeuws wordt genoemd,

trachtten in groten getale naar Palestina te emigreren. De Britse autoriteiten echter poogden deze massale toestroom tegen te gaan en vele Joden, die rechtstreeks uit Auschwitz vandaan kwamen en allerlei ontberingen hebben doorstaan, werden vaak in het zicht van het Beloofde Land teruggestuurd of onder oproeping van traumatische ervaringen opnieuw in kampen achter prikkeldraad ondergebracht, maar ditmaal op Cyprus. Er werden zelfs schepen met Joodse vluchtelingen voor de kust van Haifa beschoten en tot zinken gebracht, waarbij talrijke mannen, vrouwen en kinderen om het leven kwamen. Deze zwarte bladzijde van de Britse geschiedenis werd gedetailleerd beschreven in het boek "Exodus" en in de gelijknamige film visueel aanschouwbaar gemaakt. De hele Joodse bevolking in Palestina raakte hierdoor verbitterd. Door extremistische organisaties zoals de Irgun werden terreuracties ondernomen tegen het Britse militaire gezag, terwijl ongeregelde Arabische eenheden de Joodse nederzettingen aanvielen en het Joodse stadsdeel van Jeruzalem belegerden. Intussen had de Britse regering verklaard, het mandaat over Palestina niet langer te willen continueren. Nadat zij de één na de andere kibbutz waren binnengevallen en alle wapens van de Joden in beslag hadden genomen die ze konden vinden begonnen zich terug te trekken onder achterlating van wapens en zwaar materieel voor de Arabieren. De Britten droegen zelfs complete legerbases met alles erop en eraan, de zogenaamde Taggard-forts, over aan de vijanden van de Joden, waardoor zij rechtstreeks invloed gingen uitoefenen op de toch al ongelijke strijd, die veel slachtoffers eiste. Opnieuw kwam het eerst afgekeurde rapport Peel op tafel in de vorm van een voorstel van een speciale commissie van de Verenigde Naties voor een verdeling van West-Palestina in een Joodse en een Arabische staat. Dit plan werd op 29 november 1947 door de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties in resolutie 181 goedgekeurd met 33 stemmen tegen 13 (allen islamitische landen) bij 10 onthoudingen, waaronder Engeland. Als de Arabieren toen tot dit compromis bereid zouden zijn geweest, dan waren de Joden in een nauwelijks levensvatbaar staatje terechtgekomen, omdat zij naast de grotendeels onbewoonbare Negevwoestijn een vrijwel onverdedigbare smalle strook aan de kust en een klein stukje moerasgebied in het oosten van Galilea kregen toebedeeld. Desondanks aanvaardden de Joodse leiders het verdelingsplan van resolutie 181, maar de Arabische Liga verwierp het echter nadrukkelijk op 17 december 1947 en zo escaleerde onmiddellijk de golf van geweld tegen de Joden in Palestina! De Britten beëindigden hun mandaat op 15 mei 1948 en liet Joden en Arabieren het verder zelf maar uitvechten. In de nacht van 14 op 15 mei 1948 proclameerde David Ben Gurion de onafhankelijke staat Israël en nog dezelfde ochtend overschreden de goedgewapende sterke legers van Egypte, Jordanië, Syrië en Iraq de grenzen van de pasgeboren Joodse staat van alle kanten tegelijk! Naar schatting een half miljoen Arabische vluchtelingen verliet nog in de nacht het land. Zij werden echter niet door de Israëli's verdreven, maar volgden een oproep van hun eigen leiders, het strijdtoneel tijdelijk te verlaten om de Arabische troepen niet "voor de voeten te lopen". Na hun overwinning zouden ze terugkeren, maar het is anders gelopen. Het werd een strijd tussen David en Goliath, die zou eindigen in een Arabische nederlaag! Alleen het Jordaanse leger werd niet door Israël verslagen en wist zelfs het oude stadsdeel van Jeruzalem en grote delen van de westelijke Jordanoever te bezetten. In 1949 annexeerde Abdullah deze gebieden, hetgeen niet alleen in het westen, maar ook in de Arabische wereld op fel protest stuitte. Nu, 50 jaar later, hoor je echt niemand meer spreken over deze annexatie, die destijds door vrijwel geen enkel land werd erkend. Nu worden juist de Israëli's, die oorspronkelijk o.a. deze gebieden toegewezen kregen, door de media als de bezetters afgeschilderd. Aan het einde van de Zesdaagse Oorlog in 1967 had Israël zowel de Westbank alsook de Gazastrook veroverd. Israël was hiertoe gedwongen door haar buurlanden die een massale oorlog tegen het land waren begonnen. Na zes dagen had Israël echter de Arabische alliantie verslagen. Het veroverde de Sinai woestijn en de Gazastrook op Egypte en de Westbank op Jordanië. Direct na de oorlog bood Israël aan om de "bezette gebieden" terug te geven in ruil voor vrede en erkenning van de joodse staat, maar de Arabieren wilden vanaf het begin "de joden de zee in drijven" en wezen het aanbod van Israël af. De Israëlische verovering van de grotendeels door Palestijnen bevolkte gebieden verschafte de Joodse staat weliswaar een zekere strategische diepte, maar creëerde tegelijkertijd helaas ook het z.g. Palestijnse Probleem en de daaruit voortvloeiende Intifada. Nu beroepen de Palestijnen zich ineens op de Resolutie 181, die zij zelf destijds officieel hadden afgewezen. Maar deze Resolutie werd inmiddels niet alleen door de feiten achterhaald, maar ook door Resolutie 242, die na afloop van de Zesdaagse Oorlog van 1967 door de Veiligheidsraad van de Verenigde Naties werd aangenomen en waarin aan Israël **het recht op veilige grenzen** werd toegekend,

wat in Resolutie 181 niet het geval was. De enige manier om tot werkelijk veilige grenzen te komen is een terugkeer tot de Bijbelse grenzen!

Het herstel van Filistea

Op een bijzonder boeiende wijze bevestigt G'ds Woord, de Bijbel, dat er in de eindtijd ofwel de **אחרית הימים** Acharit haYamim [de laatste dagen] inderdaad weer een Filistijnse c.q. Palestijnse staat náást Israël zal bestaan. Het is de tijd waarin wij nú leven, de tijd die aan de Grote Verdrukking en aan de wederkomst van de Joodse Mashiah [Messias] Yeshua [Jezus] vooraf gaat! Filistea zal hersteld worden evenals Israël op wonderlijke wijze werd hersteld. De vijandschap tussen beiden is echter nooit de wereld uit geweest en zal ook tot het einde toe blijven, alle vredesonderhandelingen ten spijt! Het bewijs vinden wij in **תהלים** Tehilim [Psalmen] 83:2-19, waarin wij een 3000 jaar oude exacte beschrijving vinden van een samenzwering van Israëls hedendaagse vijanden tegen het volk van G'd en tegen de Eeuwige zelf! Ondanks alle vredesovereenkomsten zoals in Camp David en Oslo en alle territoriale toegaven zal de Arabische haat tegen de Joden en hun G'd blijven bestaan en uit Psalm 83 blijkt dat alle buurlanden van Israël inclusief Filistea/Palestina een verbond met elkaar zullen sluiten om Israël te overvallen en de Joden als volk te verdelgen: *“G'd, houd U niet stil, zwijg niet en blijf niet werkeloos, o G'd. Want zie, Uw vijanden tieren, uw haters steken het hoofd op; zij smeden een listige aanslag tegen Uw volk en beraadslagen tegen Uw beschermelingen. Zij zeggen: Komt, laten wij hen als volk verdelgen, zodat aan de naam van Israël niet meer wordt gedacht. Want zij hebben eensgezind beraadslaagd, tegen U een verbond gesloten: de tenten van Edom en de Ismaëlieten, Moab en de Hagrieten, Gebal, Ammon en Amalek, **Filistea** met de inwoners van Tyrus; zelfs Assur heeft zich bij hen gevoegd, zij zijn de zonen van Lot tot steun. Doe hun als Midjan, als Sisera, als Jabin aan de beek Kison, die bij Endor vernietigd werden, tot mest werden voor het land. Maak hen, hun edelen, als Oreb en Zeëb, als Zebach en Salmunna al hun vorsten, die zeiden: Wij willen in bezit nemen de woonsteden G'ds. Mijn G'd, maak hen als een werveldistel, als kaf voor de wind. Gelijk een vuur dat het woud verbrandt, gelijk een vlam die de bergen in laaiende gloed zet, vervolg hen zo met Uw storm, verschrik hen met Uw wervelwind; overdek hun aangezicht met schande, opdat zij Uw naam zoeken, o Eeuwige. Laten zij voor immer beschaamd en verschrikt worden, schaamrood worden en te gronde gaan, opdat zij weten, dat alleen Uw naam is: Adonai, de allerhoogste over de ganse aarde!”*

Surinaams: *“O Gado, no tan tiri so; no du leki Yu no man fu yere; no tan tiri so, mi Gado. Bikasi luku, den feyanti fu Yu opruru; én den, disi no lobi Yu, opo den ede. Den meki barki makandra safri na Yu pipel tapu én den prakseri, fa den sa du fu kisi den, disi kibri na Yu ondro. Den taki: Kon, meki wi puru den krin krin, meki den no de wan pipel moro, meki no wan sma memre a nen fu Israel moro. Bikasi den ala ati akorderi makandra, én den meki wan ferbontu nanga makandra na Yu tapu. Den tenti fu Edom én fu Ismael, fu Moab én fu den Hagareni, Gebal nanga Amon nanga Amalek, den **Filistri** nanga den, disi de libi na Tirus. Asur srefi moksi tu nanga den, den ben yepi den pikin fu Lot. We, du den so leki Yu ben du nanga Midian; leki nanga Sisera én nanga Yabin na Kison krika; disi ben lasi én pori na Endor; den ben tron leki doti fu gron. Meki den granman fu den mu kon leki Oreb én leki Se'eb; ala den gransuma mu tron leki Seba én leki Salmuna, disi nen taki: Meki den oso fu Gado fu wi porsi. Mi Gado, meki den tron leki wan draiwinti, leki drei grasi, disi winti teki, tyari go. Leki faya de bron wan heri busi, én leki wan flam de leti den bergi, meki den bron. So Yu musu de na den baka nanga Yu onweri, skreki den nanga Yu stormwinti. Meki den fesi kon lai nanga syen, én meki den skreki teigo; meki den kon na bigi syen te den pori. Fu den kan kon sabi, taki, Yu wawan nanga Yu nen de Masra, a moro Heiwan, na alasani tapu!”* (**תהלים** Tehilim [Psalmen] 83:2-19). In vers 8 wordt Filistea genoemd. In de oorspronkelijke tekst van de Hebreeuwse Bijbel staat daar **פלשת** P'leshet hetgeen ook Palestina betekent. Ammon, in het Arabisch Ammān, Moab en Edom vertegenwoordigen Jordanië. Zij zijn de zonen van Lot (**בראשית** B'reshit [Genesis] 19:30). Gebal, in het Arabisch Jubayl, het vroegere Byblos, en Tyrus, in het Arabisch Sūr, zijn steden in Libanon. Assur is het huidige Syrië en Iraq. Amalek is de oude vijand in het grensgebied tussen de Sinai en de Negev-woestijn. De Ismaëlieten zijn de nakomelingen van Ismaël, dus de Arabieren of in overdragen zin de Moslims en de Hagrieten zijn de overige nakomelingen van Hagar, de Egyptische moeder van Ismaël. Het in deze psalm genoemde bondgenootschap is zowel in de hele geschiedenis alsook in de Bijbel nergens terug te vinden. Zij hebben zo nu en

dan wel *afzonderlijk* samengewerkt in de strijd tegen Israël, maar nooit tegelijkertijd! Het vormen van een bondgenootschap, waar praktisch alle Islamitische landen deel van uitmaken met als doel om Israël van de aardbodem weg te vagen, zoals het hier beschreven is, zal dus in de toekomst plaats vinden. Maar de Eeuwige heeft ooit gezegd, dat wie aan Zijn oogappel Israël komt, met Hem persoonlijk te maken zal krijgen: *“Want zie, in die dagen en te dien tijde, wanneer Ik een keer zal brengen in het lot van Juda en van Jeruzalem, zal Ik alle volken verzamelen en afvoeren naar het dal van Josafat, en Ik zal aldaar met hen in het gericht treden ter oorzaak van Mijn volk en van mijn erfdeel Israël, dat zij onder de volken verstrooid hebben, terwijl zij Mijn land verdeelden, en over Mijn volk het lot wierpen... En voorts, wat wilt gij van Mij, gij Tyrus en Sidon en alle landstreken van **Filistea**? Wilt gij Mij vergelding bewijzen? Maar indien gij het Mij vergelden wilt, snel, ijlings zal Ik de vergelding op uw eigen hoofd doen nederdalen!”* (יִרְאֵל Yo'el [Joël] 3:1-4). Ook hier wordt Filistea bij name genoemd, en dat het hier gaat om een eindtijdprofetie, die pas in de toekomst in vervulling zal gaan, blijkt uit het voorafgaande gedeelte, dat in de NBG vertaling staat onder het tussenkopje *“De dag des HEREN”*. In יִחְזַקְאֵל Yechez'qel [Ezechiël] 25:14-17 wordt er gesproken over een G'dsoordeel over Edom en over de uitroeiing van de Filistijnen vanwege hun vijandschap en wraakzucht jegens Zijn volk Israël en zelfs een ten gronde richten van de rest van hen "aan het strand der zee", dus de Gazastrook. *“En zij zullen weten dat Ik de Eeuwige ben!”* Dit laatste is tot nu toe nog steeds een onvervulde profetie. Dat deze toekomstige Filistijnse c.q. Palestijnse staat zich in tegenstelling tot de algemene verwachting niet op de Westelijke Jordaanoever, maar binnen zijn oorspronkelijke Bijbelse grenzen zal bevinden inclusief de vijf steden Gaza, Ashdod, Ashqelon, Eqron en Gat, blijkt naast deze ook uit diverse andere profetieën, die spreken over het strafgericht dat over de vijanden van Israël zal komen als de Eeuwige eens zal laten blijken dat de Bewaarder van Israël sluimert noch slaapt (Ps. 121:4)!!! Maar zelfs de aartsvijanden krijgen van de Eeuwige nog een kans om tot verootmoediging en inkeer te komen voordat het gericht komt: *“Komt tot uzelf, ja, komt tot inkeer, gij schaamteloos volk, voordat het besluit tot uitvoering komt (als kaf gaat een dag voorbij) voordat over u komt de brandende toorn van Adonai, voordat over u komt de dag van de toorn van Adonai. Zoekt de Eeuwige, alle ootmoedigen des lands gij die Zijn verordening volbrengt; zoekt gerechtigheid, zoekt ootmoed; misschien zult gij geborgen worden op de dag van de toorn van Adonai. Want Gaza zal verlaten zijn, en Ashqelon tot een woestijn worden, Ashdod zal men op de middag verdrijven, en Eqron zal ontworteld worden. Wee u, bewoners der zeekust, volk der Keretieten! Het woord van de Eeuwige is tegen u, Kanaän, **land der Filistijnen**, en Ik zal u te gronde richten, zodat er geen inwoner meer zal zijn... De kust zal ten deel vallen aan het overblijfsel van het huis van Juda, daarop zullen zij weiden; in de huizen van Ashqelon zullen zij zich des avonds legeren, want de Eeuwige, hun G'd, zal acht op hen slaan en een keer in hun lot brengen.”* (צִפְנִיָּה Tzefanya [Sefanja] 2:1-5 en 7). Dat ook deze tekst slaat op een gebeurtenis die nog moet plaats vinden, namelijk op de dag dat Yeshua komt om Zijn volk Israël te bevrijden en diens vijanden te vernietigen blijkt even als bij Yo'el uit het voorgaande hoofdstuk, waar in de NBG-vertaling de tussenkop boven staat: *“Het gericht op de dag des HEREN”*. Ook de profeet Amos spreekt over de toekomstige ontvolking van de Gazastrook: *“Zo zegt de Eeuwige: Om drie overtredingen van Gaza, ja om vier, zal Ik het niet herroepen. Omdat zij een gehele bevolking hebben weggevoerd om die aan Edom uit te leveren, zal Ik vuur werpen binnen de muur van Gaza, zodat het zijn burchten verteert, en zal Ik de inwoners van Ashdod uitroeien en de scepterdrager uit Ashqelon, en zal Ik Mijn hand keren tegen Eqron, zodat de rest der Filistijnen te gronde gaat, zegt de Eeuwige Adonai!”* (עֲמוֹס Amos [Amos] 1:6-8). In de voetnoten van deze beide bijbelgedeelten wordt ook verwezen naar een tekst uit Zacharia 9: *“Ashqelon zal het zien en vrezen, ook Gaza, en het zal hevig beven, en Eqron, omdat zijn verwachting zal beschaamd worden; dan zal de koning uit Gaza verdwijnen en Ashqelon zal onbewoond zijn. Dan zal een bastaardvolk in Ashdod wonen, en Ik zal de trots der Filistijnen uitroeien. Ik zal hem het bloed uit de mond verwijderen en de gruwelen van tussen zijn tanden, en dan zal ook hij overblijven voor onze G'd, zodat hij zal zijn als een stamhoofd in Juda, en Eqron als een Jebusiet. Ik zal Mij rondom Mijn huis legeren als een wacht tegen de heen en weer trekkende legers, en geen onderdrukker zal meer tegen hen optrekken, want nu zie Ik het met mijn eigen ogen. Jubel luide, gij dochter van Tziyon; juich, gij dochter van Jeruzalem! Zie, uw Koning komt tot u, Hij is rechtvaardig en zegevierend, nederig, en rijdende op een ezel, op een ezelshengst, een ezinnejong. Dan zal Ik de wagens uit Efrayim en de paarden uit Jeruzalem tenietdoen, ook de strijdboog wordt*

tenietgedaan; en hij zal de volken vrede verkondigen, en Zijn heerschappij zal zich uitstrekken van zee tot zee, en van de Rivier tot de einden der aarde.” (זכריה Zechar'ya [Zacharia] 9:5-10.)

Dubbele profetie

Deze tekst is vergelijkbaar met Mt. 24, want ook hier is sprake van een dubbele profetie, namelijk dat deze zowel reeds plaats gevonden alsook toekomstige gebeurtenissen omvat. Zo slaat vers 9 op de intocht van Yeshua in Jeruzalem bij Zijn eerste komst, terwijl andere verzen de situatie bij Zijn wederkomst beschrijven! Hij zal een waarachtige en wereldwijde vrede op aarde brengen die duizend jaar zal duren, maar eerst zal Hij met de vijanden van Israël afrekenen, wat in de hoofdstukken 12 t/m 14 van ditzelfde bijbelboek uitgebreid wordt beschreven. Sommigen van hen, misschien zelfs hun leiders, zullen berouw tonen en tot inkeer komen, door Zijn Evangelie en genade. Zo verstaan sommigen vers 7 als een belofte, dat de Eeuwige de zonden van deze voormalige vijanden weg zou nemen, hun wreedheid en hun afgoderij. G'd zou ook van deze volken een overblijfsel bewaren, dat een gedenkteken zou zijn van Zijn oneindige genade en barmhartigheid, en voor Hem afgezonderd zou worden. Een Filistijnse ofwel Palestijnse leider zal bij G'd even welkom zijn op de voorwaarden van het Evangelie, als een stamhoofd in Juda, en een man van Eqron is even welkom als een Jebusiet, ofwel als een inwoner van Jeruzalem! In Yeshua is geen verschil van natie, maar allen zijn één in Hem, allen zijn Hem even welkom. Op grond van de genoemde teksten twijfel ik er niet aan, dat de huidige welvarende Israëlische steden Ashdod, Ashqelon, Eqron en Qiryat Gat ooit weer deel zullen uitmaken van de Filistijnse/Palestijnse staat, waartoe zij naast Gaza oorspronkelijk behoorden. Ik geloof na alles wat er in de laatste tijd gebeurd is, dat de vredesbesprekingen vast zijn gelopen en pas weer op gang zullen komen als er iets op tafel komt, dat aantrekkelijk is voor beide partijen. Het principe land voor vrede heeft niet gewerkt, dus moet er naar iets anders uitgekeken worden en ik zie dus meer in het principe land voor land! Met de citaten uit de eindtijdprofetieën in gedachten ben ik ervan overtuigd, dat er in de nabije toekomst een grootscheepse landruil in het Midden-Oosten zal plaats vinden als de oorspronkelijke grenzen van het oude Filistea hersteld zullen worden en daar de onafhankelijke staat Palestina zal worden gevestigd, die in het Arabisch "Filistin" zal heten! De huidige Gazastrook zal dan fors worden uitgebreid naar het noorden toe tot vlak onder Tel Aviv-Yafo en naar het oosten toe tot in de buurt van Be'er Sheva. Jaren geleden schreef ik reeds dat deze staat aan de vruchtbare kust van de Middellandse Zee in tegenstelling tot een fictieve staat op de Westbank zeer zeker levensvatbaar zijn, omdat daar de grond door de Joodse kolonisten in cultuur gebracht is, die voor de overdracht aan de Palestijnen uiteraard de kibbutzim in het gebied eerst moeten ontruimen, wat inmiddels gebeurd is. Verder zullen de Palestijnen over twee moderne havens beschikken: de haven van Gaza-stad die zoals bekend met Nederlandse hulp zal worden aangelegd, en de haven van Ashdod, die op dit moment de op één na belangrijkste haven is van Israël. Ashdod, de parel aan de Middellandse Zee, is één van de mooiste en modernste steden van Israël. Het is het Israëlische Beverly Hills, want dáár woont de jet set, de high society in peperdure spierwitte villa's langs het strandboulevard. Met zijn eveneens spierwitte torenflats en hotels doet Ashdod ook niet onder voor Benidorm of Ibiza! U zult nu wel denken dat ik er maar een eind op los zit te fantaseren, want het is toch helemaal niet realistisch om ervan uit te gaan, dat er ooit een Israëlische premier in zijn hoofd zal halen om deze vier moderne en welvarende steden Ashdod, Ashqelon, Eqron en Qiryat Gat op te offeren en aan de Palestijnen over zal dragen in ruil voor vrede! En toch gaat het gebeuren want de Bijbel zegt het! Maar dan wel in ruil tegen de westelijke Jordaanoever, die voor de meeste Joden vanwege de heilige steden zoals Yerushalayim [Jeruzalem], Beit Lechem [Bethlehem], Sh'chem [Sichem], Chevron [Hebron] en Beit El [Bethel] van een veel hogere waarde is dan de moderne steden aan de kust, die op hun beurt voor de Palestijnen zeer aantrekkelijk zijn. Bovendien zijn het voor Israël veilige grenzen, omdat Filistea in het westen aan de Middellandse Zee, in het oosten aan de Negev-woestijn en in het zuiden aan Egypte grenst. De enige gemeenschaps-lijke grens waar het eventueel tot botsingen zou kunnen komen is de smalle strook tussen Rishon leTziyon en Ashdod, die als bufferzone zou kunnen dienen. Wat dat betreft zou deze staat dus helemaal voldoen aan de VN-Resolutie 242, welke Israël veilige grenzen toezegt.

Gazastrook deel van Israël?

Reeds in 1994 schreef ik in een regionale krant een artikel met gedeeltelijk dezelfde strekking als deze bijbelstudie. De reacties hierop waren toen merendeels negatief. Men vond het ver

gezocht, want zoiets zou nooit gebeuren! En toch bent u er zelf getuige van geweest dat de eerste stap hiervoor inmiddels gezet is, namelijk de ontruiming van de Gazastrook! Talrijke gelovigen zijn het daar niet mee eens omdat zij ervan uitgaan dat G'd ook dit gebied evenals de rest van het beloofde land aan Zijn volk Israël zou hebben gegeven. Is dat zo? Heeft Adonai echt aan Y'hoshua [Jozua] toestemming gegeven om de Gazastrook in te nemen? Volgens mij niet! De Bijbel geeft duidelijk aan dat de Israëlieten het gebied van de Filistijnen eigenlijk nooit echt bij hun land gevoegd hebben hoewel zij het wel hadden kunnen doen, maar dat was niet G'ds bedoeling, want de tijd was daar nog niet rijp voor. Om dit goed te kunnen begrijpen moet je *יהושע* Y'hoshua [Jozua] 13:1-6 lezen: *“Toen Y'hoshua oud en hoogbejaard was, zeide de Eeuwige tot hem: Gij zijt oud en hoogbejaard, en er is nog zeer veel land overgebleven om in bezit te nemen. Dit is het land, dat overgebleven is: alle landstreken der Filistijnen en het gehele land der Gesurieten, van de Sichor aan de oostzijde van Egypte af tot aan het gebied van Eqron noordwaarts; dit wordt tot het land der Kanaänieten gerekend; de vijf stadsvorsten der Filistijnen: die van Gaza, die van Ashdod, die van Ashqelon, die van Gat en die van Eqron; en de Awwieten in het zuiden, het gehele land der Kanaänieten en Me'ara, dat aan de Sidoniers behoort, tot Afeq toe, tot het gebied der Amoriëten; verder het land der Gibliëten en de gehele Libanon in het oosten, van Ba'al Gad aan de voet van het gebergte Chermon tot de weg naar Chamat; alle bergbewoners, van de Libanon tot Mitzrefot-Mayim toe; alle Sidoniers. Ik zal hen verdrijven voor de Israëliëten; wijs het bij voorbaat door het lot aan Israël ten erfdeel toe, zoals Ik u geboden heb.”* Wat zien we in deze tekst? Dat zowel de Gazastrook alsook Libanon tot op heden door Adonai nog niet aan Israël zijn gegeven! O ja, er zijn in de loop der geschiedenis weliswaar perioden geweest dat Israël zowel de Gazastrook alsook delen van Libanon bezet hield, maar nooit maakten deze gebieden deel uit van de staat Israël! Waarom niet? Omdat de tijd er nog niet rijp voor was. In tegenstelling tot de rest van Kanaän mochten de Israëliëten deze gebieden niet veroveren en innemen, want de Eeuwige heeft Israël beloofd dat Hij zelf deze gebieden t.z.t. aan Zijn volk zal geven, en Hij heeft ook duidelijk het tijdstip genoemd wanneer dit zal plaats vinden: nadat Hij de huidige Arabische inwoners daaruit heeft verdreven! Dan pas en niet eerder!!! We lazen het reeds in *צפניה* Tzefanya [Sefanja] 2:7 dat de kust pas ten deel zal vallen aan het overblijfsel van Juda nadat het oordeel van Adonai over de Filistijnen gekomen zal zijn. Maar in afwachting daarvan mochten de Israëliëten alvast erover gaan loten bij welke stammen deze gebieden in de toekomst zouden gaan behoren wanneer het zover is, want in de NBG-vertaling zegt Adonai: *“Wijs het bij voorbaat door het lot aan Israel ten erfdeel toe!”* en in de Leidse vertaling: *“Wijs het alvast door het lot ten erfdeel toe aan Israel.”* De woorden "bij voorbaat" en "alvast" geven duidelijk aan, dat zij erom mochten loten in afwachting van de oplevering, maar dat dit nog moest gebeuren. In Het Boek staat het eigenlijk nog duidelijker: *“Ik zal de inwoners van deze gebieden voor het volk Israël het land uitjagen, dus reken dit hele gebied mee wanneer u het land gaat verdelen onder de negen stammen en de halve stam van M'nashe, zoals Ik u heb bevolen, zei de Eeuwige.”* En dat het lot inderdaad op de stam Yehuda [Juda] viel zoals Tzefanya heeft voorspeld, blijkt uit *יהושע* Y'hoshua [Jozua] 15:1 en 46-47, want daar staat geschreven: *“Het lot voor de stam der Judeeërs naar hun geslachten strekte zich uit... van Eqron af naar de zee alles, wat bezijden Ashdod ligt, en zijn dorpen, Ashdod en zijn onderhorige plaatsen en dorpen, Gaza en zijn onderhorige plaatsen en dorpen, tot aan de Beek van Egypte, de Grote Zee en de kust.”* Tot op heden heeft Adonai de inwoners van deze gebieden echter nog niet het land uitgejaagd en daarom ben ik van mening, dat de Joodse kolonisten in de Gazastrook in principe tegen G'ds wil daar woonden, want ze wilden niet wachten totdat de Eeuwige hen zelf dat land zou geven. Sharon had daarom vanuit G'ds Woord het volste recht om hen daaruit te verwijderen. Ik ben dus duidelijk van mening dat de politiek van Sharon met betrekking tot Gaza bijbels gezien juist was, want hij schiep daarmee de voorwaarde om de bijbelse profetieën voor de eindtijd over dat gebied in vervulling te kunnen laten gaan, misschien wel zonder het zelf te beseffen. De namen Ashdod, Ashqelon, Eqron en Qiryat Gat zijn in de recente vredesonderhandelingen weliswaar (nog) niet genoemd, maar de bovenstaande teksten tonen wel aan, dat wij in een tijd leven waarin wij de Bijbel in de ene hand en het dagblad in de andere hand moeten lezen! De gebeurtenissen in Israël hebben ons opnieuw laten zien, dat we profetische tijden leven. Israël is en blijft ons profetisch gidsland en laat ons zien, hoe laat het op de profetische klok is. Laten wij deze klok derhalve goed in de gaten houden!

